

om Forsikring mod Invaliditet og Alderdom og Arbejdsløshed, men der er ikke Tale om Understøttelse eller Forsørgelse eller noget andet i Retning af det Princip, hvorpaa den bestaaende Lovgivning hviler.

Derfor synes jeg, at man har Grund til ogsaa efter Ministerens egne Udtalelser ved samme Lejlighed at forbares over, at han ikke er gaaet videre med Hensyn til, hvad Kommissionen skal beskæftige sig med, end at holde sig til de Ord, der ere vedtagne i dette Ting. Jeg gik ud fra, at Regeringen, efter at have faaet at vide, at det var Tingets Ønske, at en Kommission skulde nedsættes, vilde have givet Kommissionens Arbejde en noget videre Ramme. Naar dette Lovforslag nu skal vedtages oppe i Landstinget, vil dette da kunne sige: Naar vi slutte os til denne Lov, ville vi ikke have andet ind i Kommissionens Arbejde, end der staar i § 1, første Stykke, Spørgsmaalet om Oprettelsen af en almindelig Invaliditets- og Alderdomsforsikring. Selv om Kommissionen har Beføjelse til at gaa videre, vil der blandt dens Medlemmer kunne skabes et Flertal, som siger: „Vi have ingen Forpligtelse — tværtimod — til at beskæftige os med den bestaaende Alderdomsforsørgelseslov, der har nok været Tale om det, men da Lovforslaget blev vedtaget, vedtog man en Lovtekst, der kun drejer sig om Invaliditets- og Alderdomsforsikring og ikke om andet, og selv om vi have Ret dertil, finde vi dog ingen Anledning til at beskæftige os med mere.“

Selv om jeg er glad ved, at Spørgsmaalet kan blive undergivet Behandling i Kommissionen, er jeg altsaa ikke glad ved den Maade, hvorpaa man har stillet Op-gaven op. Thi naar Talen er om Alderdomsforsikring, maa vi erindre, at Forslagsstillerne i denne Sag med det ærede Medlem for Brønderslev (Thomas Larsen) som Ordfører, aabent have vedkendt sig, at det var deres Mening at komme bort fra den nuværende Alderdomsforsørgelseslovgivning og ind paa en Alderdomsforsikring. Og naar dette er Tilfældet og der ikke er Tale om, at Kommissionen kan beskæftige sig med at søge at tilpasse det nu bestaaende Princip paa en eventuel Statsforsikring ved Siden af, men maa gaa ud fra, at man netop vælger denne Fremgangsmaade, fordi man ønsker allerede ved Begyndelsen af denne Sags Forhandling at slaa fast, at det Maal, man skal naa, er Afskaffelsen af den nugældende Alderdoms-understøttelseslov og til Erstatning herfor en Lov om en Alderdomsforsikring. Vi kunne jo let blive fænjede om, at den bestaa-

ende Lov har sine Mangler, men den har ogsaa sine gode Sider, i hvert Fald den, at en Del af det Skattebeløb, som den Gang blev paalignet Befolkningen, kommer den til gode under andre Former. Vi kunne være temmelig overbeviste om, at Skattebyrderne, navnlig de, der hvile paa den almindelige Befolkning, neppe ville blive fjernede; derfor er der heller ingen Anledning til, at Befolkningen godvillig skal finde sig i, at man berøver den det lille Vederlag, den har faaet i denne Retning, saaledes at en hel Del Mennesker, som nu, naar de have levet et hæderligt Liv og ere udslidte, kunne faa nogen Undersøttelse af Staten og det offentlige, uden at de blive betragtede som Fattiglemmer, for Fremtiden ville blive satte i den modsatte Situation, hvis det skulde vise sig, hvad sikkert vil vise sig for mange Tusinder, at de ere ude af Stand til at være med i Forsikringen.

Jeg synes derfor at vi havde Grund til at haabe, især efter Udtalelserne ved denne Sags 2den Behandling, hvor jeg derfor tog det af mig og et Par Meningsfæller stillede Ændringsforslag tilbage, at et Forslag fra Regeringens Side vilde faa Rammer, der være saa vide og brede, at det Spørgsmaal, som det ærede Medlem for Kalundborg stærkt drog frem, sidste Gang, vi behandlede Sagen og den Side af Sagen, som jeg tillod mig at drage frem, nemlig Spørgsmaalet om Arbejdsløshed, var gaaet direkte ind i Lovforslaget og ikke var blevet indskrænket til en Bemærkning i Motiverne om en Beføjelse, som maaske ogsaa uden denne kunde siges at være til Stede. Men jeg erkender naturligtvis, at det ingen Skade gør, at det staar der. Dog synes jeg ikke, det gavner overmaade meget, hvis Kommissionen ikke vil være tilbøjelig til at interessere sig for dette Spørgsmaal, og det kan man ikke paa Forhaand gaa ud fra.

Kommissionen skal bestaa af 19 Medlemmer, hvoraf Regeringen vælger Formanden og 4 Medlemmer, og dernæst vælger hver af Rigsdagens to Afdelinger 7 efter Forholdstal. Enhver, der kender Styrkeforholdene i Tingene, vil vide, at der saa ikke kommer mange ind i denne Kommission, som ville forpligte sig til at raade Bod paa Arbejdsløsheden. Det er ganske naturligt og er ofte blevet sagt, at Kravet om en Reform skulde rejses af dem, som trænge til Reformen, og der er vist ikke ret mange af dem, som repræsentere dette Krav, der ville blive Medlemmer af Kommissionen. Jeg vil ogsaa